

uvážení k reklamě, třebaš nedosti vhodně umístěné, celkem nepotřebné a jiné nedostatky mající; zejména nelze na dovolatelce žádati, nač tato správně poukazuje, by si volbu reklamy dala předem korigovati reklamním znalcem. Ale právě vzhledem k tomu, že právo vlastnické jest zásadně neobmezené, zjišťovaly soudy nižších stolic celou řadou konkrétních okolností a z nich, nepřehlížejíce ani okolnosti, k nimž dovolatelka poukazovala, správně dovodily, že jde za okolností souzeného případu o šikánu. Jde-li o šikánu, jest zároveň nezávaznou výtku dovolatelky, že na straně žalobců byl při provádění stavby nedostatek péče řádného hospodáře (§ 1297 obč. zák.), ani stavěli, nestaravše se o přívod denního světla do místnosti jiným způsobem.

Čís. 11145.

Návrh veřejného orgánu na přístup k dražebnímu řízení zastupuje jeho přihlášku podle § 172, poslední odstavec, ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R II 279/31.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice eráru dlužné daně a veřejné dávky, pro něž byla eráru povolena exekuce nucenou dražbou přístupem k dražebnímu řízení. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, jakož i rozvrhové usnesení ze dne 28. května 1931 a předcházející mu rok ze dne 27. dubna 1931, a uložil prvému soudu, by, nařídě rok k jednání o rozvrhu nejvyššího podání, o něm znovu jednal a rozhodl a při tom k daním a veřejným dávkám uvedeným ve výkazech nedoplatků a v platebních rozkazech ze dne 2. března 1931, pro něž stěžovateli byl povolen přístup k dražebnímu řízení, přihlížel jakožto včas přihlášeným.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s právním názorem nižších soudů, že k dlužným daním a veřejným dávkám seznámeným ve výkazích nedoplatků a v platebních rozkazech z 2. března 1931, pro něž byla stěžovateli k jeho návrhu podanému u soudu exekučního povolena exekuce vnucenou dražbou přístupem k dražebnímu řízení, nebylo lze při rozvrhovém roku v pořadí přednostním přihlížeti proto, že ony daně a dlužné dávky nebyly ve smyslu ustanovení § 172 poslední odstavec ex. ř. nejpozději při dražebním stání před počátkem dražby přihlášeny. Pro řečené daně a veřejné dávky byla stěžovateli povolena exekuce vnucenou dražbou nemovitosti přístupem k dražebnímu řízení, stěžovatel má v tomto exekučním řízení postavení vymáhajícího věřitele (§ 139 třetí odstavec ex. ř.) a, an učinil v podání ze dne 4. března 1931 u exekučního soudu návrh na exekuci vnucenou dražbou nemovitosti pro řečené daně a veřejné dávky, jež byla mu povolena přístupem k zahájené již dražbě a rok dra-

žební se konal 13. března 1931, zastupuje jeho návrh přihlášku předepsanou § 172 poslední odstavec ex. ř., takže není zákonného důvodu, pro který by ke shora zmíněným daním a veřejným dávkám jakožto včasně přihlášeným při rozvrhu nejvyššího podání v pořadí přednostním nemohlo býti přihlíženo. Při tomto právním názoru na spornou otázku zaujatém bylo dovolacímu rekursu vyhověti a zaříditi další podle ustanovení § 210—214 ex. ř.

Čís. 11146.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n., na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Nároky proti osobám uvedeným v § 3 zákona jest uplatňovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R II 317/31.)

O b a n i ž š í s o u d y uložily souhlasně v nesporném řízení manželce nemanželského otce, by rukou společnou a nerozdílnou se svým manželem přispívala na výživu nemanželského dítěte měsíčně 60 Kč.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl návrh poručníka.

D ů v o d y:

Dovolací stížnost proti potvrzujícímu usnesení rekursního soudu opírá se podle § 16 nesp. říz. čís. 208, 1854 ř. z. o zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem a o zmatečnost. Stížnost jest z důvodu posléz uvedeného oprávněna. Nižší soudy uložily souhlasně v řízení nesporném podle zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931 stěžovatelce jako manželce nemanželského otce, by rukou společnou a nerozdílnou se svým manželem přispívala na výživu nemanželského dítěte měsíčně 60 Kč. Použily tedy § 3 onoho zákona. Stěžovatelka namítá, že tato věc neměla býti rozhodována v řízení nesporném, nýbrž pořadem práva. V tom jest jí dáti za pravdu. Zákon čís. 4/1931 neustanovuje, jakým řízením mají býti uplatňovány nároky proti osobám v § 3 uvedeným, zejména neustanovuje, že se to má státi v řízení nesporném. Jen v § 7 jest ustanovení, že řízení má býti provedeno s největším urychlením a že soudní prázdniny nemají na ně účinek. Tento předpis nelze však vykládati, jak činí nižší soudy, tak, že státi se to má v řízení nesporném, neboť v tomto řízení má soud projednávatí jen pokud to nařizují zákony (§ 1 nesp. říz. čís. 208/1854 ř. zák., nyní též § 1 zák. z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), ale není zákonného předpisu, který by ustanovoval v tomto případě řízení nesporné. Ani z povahy nároku nelze na nesporné řízení usuzovati. Stěžovatelka při svém výsledku prohlásila, že za manžela nic nebude platiti. Jde tedy o sporný nárok soukromoprávní, jemuž lze při nedostatku jiných zákonných předpisů zjed-